

Chương 26

Bạch Vân Trang

Trong số tân khách có Diệp Khai.

Chàng cho rằng sự kiện đó rất lý thú. Tuy là không thường xảy ra nhưng chẳng phải là không có.

Chàng nhìn quanh khách sảnh, quan sát từng khuôn mặt, tự hỏi trong số những người hiện diện nơi đây, có mấy kẻ thực tâm lo âu cho nhà họ Viên.

Hầu hết đều khẩn cấp đấy nhưng họ khẩn cấp vì quan tâm đến trường hợp bất bình thường của chủ nhân hay vì rượu sẵn đó, thức ăn sắp được dọn lên nhưng họ phải ôm bụng đói để chờ, chờ trong một thời gian vô định.

Bởi biết đến bao giờ thì tân lang mới trở về.

Giả như tân lang không trở về thì sao ?

Họ có được cho ăn, cho uống chẳng ?

Họ nghĩ đến phần lễ vật mang đến đây, vì nể nang trang chủ nên lễ vật trọng hậu ít nhiều. Nếu bắt buộc phải ra về với cái bụng trống rỗng thì đúng là canh bạc thua cay.

Diệp Khai cười.

Ngồi bên cạnh, Đinh Vân Lâm nhắc khéo:

- Người không nên cười.

Diệp Khai nheo mắt:

- Tại sao ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Hiện tại, mỗi cá nhân đều biết tân lang thất tung. Nếu người cười thì khác nào vui mừng trên tai họa của người.

Diệp Khai vẫn cười:

- Vô luận thế nào thì cười vẫn hơn khóc. Huống chi hôm nay là ngày hỷ sự chứ đâu phải tang sự.

Đinh Vân Lâm bửu môi:

- Người có thể giảm thiểu những lời tổn đức chứ ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không thể.

Đinh Vân Lâm trố mắt:

- Không thể ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại vì nếu tại hạ không nói thì cô nương cũng nói.

Đinh Vân Lâm nghiêng mặt, mừng tượng giận song thực ra là nàng rất khoái ý.

Bởi Diệp Khai không giống phần đông, hơn nữa chàng cũng chẳng thất tung.

oOo

Giờ ngộ đã đến.

Tân lang vẫn chưa trở về, song chẳng lẽ khách chịu đói vô hạn định để chờ một người thất tung sao ?

Rồi tiệc vui cũng được dọn lên. Rượu và thịt tuy chưa vào miệng nhưng ai ai cũng phấn khởi tinh thần.

Đinh Vân Lâm cau mày, hỏi:

- Tại sao các ca ca của ta chưa đến ?

Diệp Khai hỏi lại:

- Họ cũng đến nữa sao ?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Họ có nói là họ muốn đến.

Diệp Khai lại hỏi:

- Cô nương hy vọng họ đến ?

Đinh Vân Lâm gật đầu.

Nàng mỉm cười, thốt:

- Ta muốn xem thái độ của Lộ Tiểu Giai như thế nào, khi họ đến.

Diệp Khai chớp mắt:

- Nếu Lộ Tiểu Giai giết hết các ca ca của cô nương ?

Đinh Vân Lâm bủi môi:

- Tại sao người xem thường anh em họ Đinh ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại vì anh em nhà họ Đinh của cô nương xem thường tại hạ.

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Người họ Mã xem trọng người nên đã giao phó con trai con gái cho người giữ hộ.

Diệp Khai bỗng thở dài, thốt:

- Nếu biết được Mã Phương Linh thành hôn sớm như thế này thì tại hạ đã mang Tiểu Hồ Tử theo rồi.

Hiện tại chàng gửi Tiểu Hồ Tử ở tại nhà bằng hữu. Bằng hữu của chàng có mở một võ trường, hai vợ chồng muốn có một đứa con trai nên họ vừa thấy Tiểu Hồ Tử là đâm thích ngay.

Diệp Khai có rất nhiều bằng hữu, đủ các hạng người, làm đủ mọi việc.

Chàng thích có bằng hữu mà bằng hữu của chàng chẳng ai không ưa chàng.

Tự nhiên là vậy, bởi không ưa thích nhau thì làm sao trở thành bằng hữu của nhau ?

Đinh Vân Lâm trừng mắt, lạnh lùng hỏi:

- Người than thở cái gì ? Có phải là tiểu thư họ Mã lấy chồng nên người khó chịu ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Không phải là Đinh tiểu thư lấy chồng thì tại hạ đâu có khó chịu.

Đinh Vân Lâm phì cười, thốt:

- Nếu người không sớm đến nhà họ Đinh cầu hôn thì ta lấy chồng gấp cho mà xem.

Diệp Khai cười nhẹ:

- Thế thì tại hạ phải ...

Chàng bỏ dở câu nói. Vì lúc đó Phó Hồng Tuyết bước vào.

Tay hắn vẫn dán dính nơi chuôi đao. Hắn từ từ bước vào khách sảnh rộng lớn.

Người trong khách sảnh rất đông, song hắn bước như đi giữa chốn hoang vắng.

Hắn không nhìn một ai trong biển người đó.

Nhưng biển người đó nhìn hắn. Ai ai cũng có cảm tưởng là có một luồng gió lạnh quét qua.

Tất cả đều rợn mình. Hắn, đao của hắn, người và đao như mang tử khí vào khách sảnh.

Diệp Khai cau mày, lẩm bẩm:

- Sao hắn đến đây ?

Đinh Vân Lâm thốt:

- Biết đâu chẳng phải là Lộ Tiểu Giai bảo hắn đến ?

Diệp Khai lại cau mày:

- Còn chúng ta nữa ? Tại sao hắn lại tìm chúng ta, bảo chúng ta đến ? Thật là kỳ quái.

Chàng dừng câu nói, bởi vì lúc đó, Phó Hồng Tuyết vừa ngẩng mặt lên thấy chàng.

Mặt hắn vẫn lạnh lùng như lúc nào.

Diệp Khai cười nhẹ, đứng lên. Lúc nào chàng cũng xem Phó Hồng Tuyết là bằng hữu. Nhưng Phó Hồng Tuyết quay đầu, không tiếp tục nhìn chàng.

Hắn từ từ len qua đám đông đi tới.

Bàn tay cầm chuôi dao hơi rung rung. Hắn nắm cứng chuôi dao nên tay không run mạnh lắm.

Hắn bước đi chậm song lại thở gấp.

Đinh Vân Lâm lắc đầu, thở dài:

- Xem ra chẳng phải hắn đến đây để uống rượu mừng đâu.

Diệp Khai đáp:

- Thường thường hắn không như vậy đâu.

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Không đến để uống trệu thì đến để là gì ?

Diệp Khai đáp:

- Để giết người.

Đinh Vân Lâm giật mình:

- Giết ai ?

Diệp Khai tiếp:

- Hắn đã đến đây thì người hắn muốn giết phải là người tại đây.

Chàng thốt chậm rãi, thần sắc ngưng trọng ...

Chưa bao giờ Đinh Vân Lâm thấy chàng nghiêm trang như vậy.

Nàng hỏi:

- Chẳng lẽ hắn muốn giết Viên ...

Diệp Khai gật đầu.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Tại đây ? Bây giờ ?

Diệp Khai gật đầu:

- Giết người thì không bao giờ hắn chờ đợi.

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Người không ngăn trở hắn ?

Diệp Khai lạnh lùng:

- Hắn giết người thì không ai ngăn trở nổi.

Đột nhiên ánh mắt của chàng trở nên sắc bén như đao kiếm.

Chỉ có những người nặng niềm thù hận mới có thứ ánh mắt đó.

Nếu Đinh Vân Lâm bắt gặp ánh mắt đó thì nàng mới hiểu con người của chàng như thế nào.

Chàng hoàn toàn biến đổi thành con người khác.

Nhưng nàng đang bận theo dõi Phó Hồng Tuyết. Nàng thở dài, thốt:

- Xem ra hôm nay không khéo rồi hử sự lại biến thành tang sự mất.

Phó Hồng Tuyết từ từ xuyên qua biển người đi tới.
Cuối sảnh đường có một tấm biển, chỉ có một chữ nơi biển đó. Một chữ Hỷ rất to, chữ màu vàng, nền biển sơn đỏ.
Đỏ là màu vui tươi.
Song cũng là màu máu.
Một phu nhân, đầu cài đủ loại châu ngọc, tay cầm chén trà bằng vàng đang chuyện trò với nữ nhân bên cạnh.
Chắc là việc tư riêng chi đó nên âm thanh rất nhỏ.
Chợt bà lão trông thấy Phó Hồng Tuyết.
Chén trà trong tay bà rơi xuống.
Phó Hồng Tuyết không nhìn bà, bàn tay của hắn vẫn nắm chặt chuôi dao.
Hắn hành động không nhanh lắm nhưng ít có người phát hiện kịp.
Chén trà rơi, không rơi xuống nền. Chén trà rơi xuống vỏ dao của hắn.
Trà trong chén không rơi ra ngoài một giọt nhỏ.
Diệp Khai thở dài, lẩm nhẩm:
- Dao nhanh quá,
Đinh Vân Lâm cũng thở dài, phụ họa:
- Nhanh thật.
Phó Hồng Tuyết từ từ đưa tay lên. Vỏ dao theo tay, vừa lên vừa hướng qua phụ nhân. Trên vỏ dao có chén trà.
Hắn hoàn trả chén trà.
Phụ nhân muốn cười nhưng nụ cười không nở nổi. Bà gượng thốt:
- Đa tạ.
Bà đưa tay định tiếp chén trà nhưng bàn tay bà rung đáng sợ.
Bỗng một bàn tay từ bên cạnh thò ra, tiếp lấy chén trà.
Bàn tay rất vững, không rung như tay phụ nhân.
Phó Hồng Tuyết nhìn bàn tay đó, từ từ nhìn lên mặt người.
Người đó vào trạc trung niên nhưng râu tóc đã bạc nên khó nhận định đúng mức tuổi, vận y phục rất kỹ, kỹ màu sắc, kỹ kích thước .
Chỉ có hạng người cẩn thận mới quan tâm đến một bề ngoài được nghiên cứu công phu như vậy .
Ngón tay dài, hơi khô một chút. Cái khô nói lên một cứng rắn tiềm tàng, một nội lực sung mãn .
Con người đó thừa hấp lực câu dẫn bất cứ nữ nhân nào .
Bàn tay y phải là bàn tay cầm dao, kiếm, phóng ám khí, cầm thứ gì, phóng thứ gì, cũng phát huy được một linh diệu khiếp người .

Phó Hồng Tuyết hỏi cộc lốc:

- Các hạ là Viên Thu Vân ?

Người đó cười, đáp:

- Tại hạ Liễu Đông Lai .

Phó Hồng Tuyết cau mày

- Còn Viên Thu Vân ?

Liễu Đông Lai đáp:

- Sắp đến nơi .

Phó Hồng Tuyết gật đầu .

- Tốt, tại hạ đợi .

Liễu Đông Lai hỏi:

- Các hạ muốn gặp y, có việc chi ?

Phó Hồng Tuyết không đáp

Ánh mắt của hắn hướng về xa xa, trong tầm mắt của hắn không còn Liễu Đông Lai nữa. Những gì trong tầm mắt đó, đều biến mất, tại khoảng trống, dành chỗ cho một cái gì sắp xuất hiện .

Liễu Đông Lai thản nhiên, không lưu ý đến Phó Hồng Tuyết .

Y trao chén trà cho phụ nhân, thốt:

- Trà đã nguội rồi, tại hạ xin thay trà nóng .

Phụ nhân mỉm cười .

- Đa tạ .

Bà ta bình tĩnh trở lại, với sự can thiệp của Liễu Đông Lai .

Đinh Vân Lâm thốt:

- Hộ Hoa kiếm khách Liễu Đông Lai !

Diệp Khai gật đầu .

- Cũng có người gọi y là Đoạt Mạng kiếm khách .

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Y là anh vợ của Viên Thu Vân ?

Diệp Khai gật đầu .

- Ngoài chỗ thân thích đó, họ còn là huynh đệ kết bái của nhau .

Đinh Vân Lâm chớp mắt .

- Nghe nói y sành khoa chiêu chuộng nữ nhân lắm .

Diệp Khai lờ lững .

- Ạ !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Y rất ôn nhu, lễ độ với nữ nhân. Đáng lẽ người nên học theo y .

Diệp Khai diễm nhiên:

- Tại hạ phải học theo y là cái chắc. Nghe nói y ở nhà có mười bà lớn nhỏ, còn tình nhân bên ngoài thì không thể đếm .

Đinh Vân Lâm cắn môi, trừng mắt .

- Tại sao người không học cái gì tốt hơn ?

Bồng, nàng đỏ mặt, phát hiện ra mọi người đều im lặng, chỉ có chàng và nàng là léo nhéo với nhau .

Và lúc đó, có một số người nhìn về phía họ .

Không ai biết Phó Hồng Tuyết, song đa số đều linh cảm có cái chi bất thường sắp xuất hiện, một tai họa sắp phát sanh. Và phải là quan trọng .

Vừa lúc đó, từ phía hậu sảnh, một nữ nhân đội mào phượng bước ra .

Nữ nhân là tân nương Mã Phương Linh .

Tân lang còn thất tung, tân nương vẫn xuất hiện, y phục huy hoàng, song mặt vẫn xanh. Một màu xanh đáng sợ .

Vừa bước ra, nàng lướt tới trước mặt Phó Hồng Tuyết, rít lên:

- Người ! Quả nhiên người .

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, như nhìn một người lạ, bình sanh chưa hề gặp .

Mã Phương Linh trừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu, cao giọng hỏi:

- Viên Thanh Phong đâu ?

Phó Hồng Tuyết cau mày

- Viên Thanh Phong ?

Mã Phương Linh lại rít lên:

- Chẳng phải người đã giết hấn rồi sao ? Có người trông thấy người và hấn .

Phó Hồng Tuyết hiểu.

Thì ra, gã thiếu niên mang kiếm mà hấn đã gặp tại Trường An mấy hôm trước chính là thiếu trang chủ Bạch Vân Trang .

Lúc đó có mặt Bành Liệt .

Bành Liệt hiện cũng là khách như mọi người. Có lẽ Bành Liệt đem sự tình tố cáo với mọi người .

Phó Hồng Tuyết từ từ thốt:

- Thực ra, ta có thể giết gã .

Mã Phương Linh rung người, thét lên:

- Nhất định là người đã giết hấn. Chớ nếu không thì làm sao hấn không trở về ? Người. . . làm sao mà người cứ hại ta mãi như vậy ? Người . . .

Nàng khóc rống lên, không nói gì được nữa .

Trong tay áo, nàng có dấu một thanh kiếm ngắn, nàng vọt mình tới, kiếm chớp lên .

Kiếm vừa chớp, vỏ đao cũng vừa nhích động .

Kiếm không đến ngực của Phó Hồng Tuyết, nhưng Mã Phương Linh bị hất văng ra xa, chân loạn choạng, mình cúi xuống, nôn mửa .

Có lẽ vỏ đao quất trúng bụng nàng .

Thanh đoản kiếm còn nơi tay, nàng dần cơn nôn, lướt tới lướt nữa .

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ta không dung tha hai lần .

Một bàn tay từ phía sau vươn tới, nắm chéo áo Mã Phương Linh giật nhẹ .

Cái giật đó làm công lực tận dụng của nàng tiêu tan mất. Nàng dừng lại liền .

Ai đó dùng pháp Tứ Lượng Bát Thiên Cân, hóa giải công lực nàng .

Học được pháp đó, ngày nay trên giang hồ chẳng có mấy tay. Xử dụng linh diệu cỡ đó, lại chẳng bao kẻ trong số ít tập luyện được .

Đạt thành kết quả đó, phải trải qua ít nhất ba mươi năm công phu .

Và như vậy, người xử dụng phải là một lão nhân .

Người đó có cái oai nghi đáng kính, đáng sợ .

Lão quái đôi mắt sáng, nhìn Phó Hồng Tuyết .

Một phút sau, lão cất giọng hỏi :

- Các hạ có biết nàng là nữ nhân chăng ?

Phó Hồng Tuyết nghe ghen ở nơi yết hầu .

Niềm phẫn nộ còn bốc bùng nơi ánh mắt, lão nhân tiếp:

- Dù cho nàng không là người của lão phu đi nữa, lão phu cũng không thể nhìn một nam nhân có thái độ phủ phàng đối với nữ nhân .

Bỗng, Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Nàng là dâu của các hạ ?

Lão nhân gật đầu .

- Phải .

Phó Hồng Tuyết lại hỏi

- Các hạ là Viên Thu Vân ?

Lão nhân gật đầu luôn .

- Phải .

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Tại hạ không có giết lịnh lang .

Viên Thu Vân nhìn hẩn, cuối cùng lại gật đầu .

- Tại hạ nhận thấy các hạ không thuộc hạng người nói ngoa .

Phó Hồng Tuyết từ từ tiếp:

- Tuy nhiên, tại hạ có thể giết các hạ .

Viên Thu Vân sửng sốt

Rồi lão bật cười vang .

Bình thường, ít khi nào lão cười như vậy. Bây giờ lão cười bởi đột nhiên một niềm sợ hãi phát sinh nơi tâm tư .

Một thứ sợ hãi không ai hình dung nổi .

Rồi lão lại thốt:

- Các hạ bảo là có thể giết tại hạ ? Tại nơi đây, các hạ dám nói một câu như thế, thiết tưởng các hạ phải là một phi thường nhân .

Phó Hồng Tuyết điềm nhiên .

- Nhưng tại hạ đã nói, dù không rõ mình có là phi thường nhân hay không, hiện tại tại hạ chỉ hỏi các hạ một câu thôi .

Viên Thu Vân gật đầu:

- Cứ hỏi .

Nắm chuôi đao cứng hơn trước, Phó Hồng Tuyết gần từng tiếng:

- Mười chín năm trước, trong một đêm tuyết đổ trắng trời, các hạ có mặt bên ngoài Mai Hoa Am cạnh chân núi Lạc Hàn chăng ?

Viên Thu Vân tắt hẳn tràng cười. Niềm sợ hãi bốc lên nơi ánh mắt, mạnh hơn trước .

Gương mặt oai nghiêm chợt biến nhãn rúm lại, lão kêu lên thất thanh .

- Các hạ là chi của Bạch đại hiệp ?

Hỏi như thế, là có biết việc năm xưa .

Câu hỏi đó đủ lắm rồi. Ít nhất cũng đủ với Phó Hồng Tuyết .

Gương mặt xanh xám của Phó Hồng Tuyết biến hồng, thản rung lên .

Kỳ quái. Toàn thân rung, đôi tay rung theo, song bàn tay nắm chuôi đao càng cứng hơn .

Đoạn, hắn nghiêng răng, rồi gằn giọng:

- Tại hạ là con trai của vị đại hiệp họ Bạch .

Hắn nói tròn câu .

Viên Thu Vân cũng nghe tròn câu, nhưng là câu nói cuối cùng lão nghe được .

Bởi, thanh đao đã ra khỏi vỏ .

Phó Hồng Tuyết giết người không bao giờ chờ đợi .

oOo

Đao quang chớp .

Ánh chớp của điện cũng không nhanh hơn. Và đao chớp thì phải đáng sợ hơn điện chớp .

Người ta có thể thấy ánh đao chớp, nhưng không ai thấy đao .

Mọi tiếng động tại sảnh đường đều im bật, mọi động tác đều dừng, đồng loạt .

Kế đó, tiếng rột từ yết hầu của Viên Thu Vân vang lên, rồi mắt lão trừng to, đôi mắt chiếu thẳng đến Phó Hồng Tuyết, đôi mắt thất thần, phảng phất còn vương niềm kinh ngạc, khiếp sợ, bị ai, hoài nghi .

Lão không tưởng đao của Phó Hồng Tuyết nhanh cỡ đó .

Lão cũng không tin Phó Hồng Tuyết lại giết lão .

Bây giờ, gương mặt Phó Hồng Tuyết biến trắng xanh trở lại như cũ .

Còn chút hơi tàn, Viên Thu Vân rút thanh đao nơi mình ra .

Nhưng, đao vừa rời vỏ, lão ngã xuống ngay. Máu tuôn ra đầm ướt mình lão. Đôi mắt lồi lên đáng sợ .

Lão cố gom tàn lực, hét lớn:

- Đêm đó, tại hạ không có mặt bên ngoài Mai Hoa Am .

Câu nói cuối cùng của lão .

Nhưng chẳng phải là câu nói cuối cùng Phó Hồng Tuyết nghe .

Hắn dứt đao vào vỏ, thân đao còn vấy máu .

Bỗng, một âm thanh dàu dàu vang lên, lạnh hơn ánh đao:

- Các hạ giết lầm người !

- o O o -